

Μετάνοια: ο δρόμος που ανάγει τον άνθρωπο στον Ουρανό (Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=162007>]

«Εάν τις αγαπά με, τον λόγο μου τηρήσει, και ο Πατήρ μου αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν ελευσόμεθα και μονήν παρ' αυτό ποιήσομεν.»[55] Ο αιώνιος Θεός κατοικεί στην καρδιά του ανθρώπου και την θεοποιεί. Με τη συνεχή διαμονή στη σφαίρα των εντολών του Χριστού ο άνθρωπος έρχεται σε βαθιά μετάνοια, η οποία τον θεραπεύει από τη φθορά και το θανάσιμο τραύμα της αμαρτίας. Η ζωή του ολόκληρη διαυγάζεται από το Άκτιστο Φως της θείας Αιωνιότητας[56], που τον εισάγει ανένοχο και ακατάκριτο στον Νυμφώνα του Χριστού.

Με Σταυρό άνοιξε ο Θεός τον Ουρανό προς τη γη και με τον σταυρό των ακούσιων παθημάτων της σοφής Πρόνοιας του Θεού, αλλά και των εκούσιων της μετανοίας, ο άνθρωπος ανάγεται από τη γη προς τον Ουρανό. «Το γαρ παραυτίκα ελαφρόν της θλίψεως ημών καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ημίν»[57]. Ο άνθρωπος ως κατάκριτος μετανοεί μπροστά στον Αόρατο Κριτή, που είναι Ορατός στον καθαρό οφθαλμό της ψυχής του. Και ως ο ευγνώμων Ληστής σηκώνει τα ακούσια παθήματα της ζωής του – θλίψεις και δοκιμασίες – ως άξια των άθεων έργων του. Όλα τα θλιβερά της πρόσκαιρης ζωής γίνονται ευκαιρία κοινωνίας με τον Κύριο. Κάθε πόνος, που βαστάζεται με ευχαριστία και μεάνοια, εκούσιος η ακούσιος, έχει αιώνια αξία. «Ει γαρ σύμφυτοι γεγόναμεν τω ομοιώματι του θανάτου Αυτού, αλλά και της Αναστάσεως γενόμεθα»[58]. Με τα παθήματα ο πιστός γνωρίζει εμπειρικά τον παθητό σε αυτόν τον κόσμο Χριστό και εισάγεται στην άφθαρτη Παρουσία Του, που τον ζωογονεί για την αιωνιότητα.

Ο Κύριος γεμίζει την καρδιά του μετανοούντος με τα δόματα της χρηστότητάς Του. Γίνεται για αυτόν ζωή, χαρά, άφθαρτη παράκληση, Ανάσταση. Έτσι, ο άνθρωπος παρηγορημένος από τη μεάνοια δεν ζητά πλέον ψευδοστηρίγματα σε αυτό τον μάταιο κόσμο, αλλά προσηλώνει το βλέμμα του στον Ουρανό[59], όπου έχει ρίξει την άγκυρά του[60]. Μέσα από τον κόπο της μετανοίας γεύθηκε και

γνώρισε πόσο χρηστός είναι ο Κύριος[61], πόσο απερίγραπτη η γλυκύτητα της παρουσίας Του, πόσο ακατάληπτη η ειρήνη Του, και πόσο θαυμαστές οι επαγγελίες και οι υποσχέσεις Του. Ο Κύριος για τον άνθρωπο αυτόν ήρθε, έρχεται συνεχώς στην καρδιά του και πάλι θα έρθει, ως ο γνωστός και ηγαπημένος Νυμφίος. Πλέον ο άνθρωπος είτε ζει είτε πεθαίνει ανήκει στον Αιώνιο Θεό.

Όταν ο άνθρωπος εκπληρώσει τέλεια και ελεύθερα τον εαυτό του στο επίπεδο της αιωνιότητας με τα παθήματα της μετανοίας, ο Ουράνιος Πατέρας τον δέχεται και τον τιμά με την «αιώνιον κληρονομίαν παντός ο,τι Ούτος έχει». Τότε γίνεται ασάλευτος στην πιστότητά του και η καρδιά του καθίσταται μόνιμο κατοικητήριο «του Πυρός της Πατρικής Αγάπης»[62]. Βέβαια, το πλήρωμα της χριστοειδούς ζωής είναι ανεπίτευκτο πάνω στη γη, μέσα στο ασθενικό και φθαρτό σώμα. Ο πιστός θα το κληρονομήσει στον μέλλοντα αιώνα, μετά την ανάσταση των σωμάτων, όταν ο Χριστός θα γίνει αμετάθετα γι' αυτόν η «τα πάντα και εν πάσι» κληρονομιά[63].

Μέσα από τον άδη της μετανοίας η Θεία αγάπη κατέχει ολοκληρωτικά την καρδιά του ανθρώπου και η αιωνιότητα τον εναγκαλίζεται. Με άλλα λόγια, «ο άνθρωπος, έχοντας αναγεννηθεί με μια τέτοια προσευχή, εισέρχεται μέσα από τον ζωοποιό πόνο στην ενεργό αίσθηση της αναστάσεως της ψυχής του. Διαβλέπει καθαρά ότι ο "Χριστός εγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος Αυτού ουκέτι κυριεύει" (Ρωμ. στ' 9)»[64]. Γνωρίζει πλέον ο άνθρωπος στο βάθος της καρδιάς του ότι η νίκη του Χριστού στην αιωνιότητα είναι βέβαιη και αυτός, ο ταπεινός, αμαρτωλός και έσχατος πάντων, μέσω της ζωοποιού χάριτος της μετανοίας, θα συμβασιλεύει μαζί Του ως υιός και κληρονόμος του Αιωνίου Πατρός εις τους αιώνες.

[55] *Ιωάν.* 14,23

[56] Βλ. *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι*, σ. 191.

[57] *Β' Κορ.* 4,17

[58] *Ρωμ.* 6,5.

[59] Πρβλ. *Ψαλμ.* 24,15.

[60] *Εβρ.* 6,19.

[61] *Ψαλμ.* 33,9.

[62] Βλ. *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι*, σ. 134.

[63] Κολ. 3,11 και βλ. *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι*, σ. 96.

[64] Βλ. *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι*, σ. 389.